

חשבונו עובר ושב האח שלמה פרנקל

ברזיל לא פירמה והכדור לא עגול

הקוראים בוודאי זוכרים את אהבת העמקה להתערבויות, שבהן אני זוכה תמיד. העניין הזה אינו מיקרי, כמובן. אני לעולם איני מהמר בהתערבויות ה"אלה. אני מתערב רק כשאני בטוח שאזכה, וזה לא הימור.

וכך קרה גם הפעם. הייתי מוכן להתערב עם כל העולם שנבחרת הכדורגל של ברזיל לא תזכה בגביע העולמי. אבל נמצאו, לצערי, רק ארבעה שהיו מוכנים להתערב איתי, וכך זכיתי בארוחת דגים אחת — אני עדיין מחכה לה, לדיעת המעוניינים — ובשלושה בקבוקי וויסקי שגם להם אני עדיין ממתין.

ועכשיו, תשאלו אותי: מדוע הייתי כה בטוח שהברזילאים הגדולים לא יזכו בגביע? מכיוון שכל ההתערבויות כבר מאחורי, לא איכפת לי לגלות את קלפי ובכו, על מה היה מבוסס הביטחון הגדול שהם דווקא כן יזכו? אותו ביטחון חוץ שהביא את ארבעת האומללים להפסיד בהתערבות נגדי, וגרם למאות אחרים לנווד לי בראשם ברחמים בכל פעם שטענתי שברזיל לא תזכה?

אותו ביטחון היה מבוסס על שני בסיסים עיקריים.

אחד מהם, היה זה ש"כולם אמרו" שהם יזכו. כל הקריינים, הפרשנים, השחקנים-לשעבר, המאמנים, המניינים והאחרים, כולם אמרו שברזיל היא הקבוצה הטובה ביותר, זאת שמשחקת כדורגל מעולם אחר, זאת שעולה ב"דרגה אחת" — והמחמירים אומרים בשתיים — על כל שאר הנבחרות. לא יצא לי ללחוץ על כפתור הטלוויזיה בלי לשמוע את מי שדיבר אלי משם טוען שהכל שטויות, ושבזיל תזכה.

זה כשלעצמו גרם לי לרגע של מחשבה. למה כולם אומרים את זה? ה"תשובה הייתה ברורה לגמרי: כל אחד מהפרשנים האלה אמר את זה כי גם הפרשנים האחרים אמרו את זה! וה"תופעה הזאת כליכך הזכירה לה את תופעת הכתבים הצבאיים ומילחמת יום-הכיפורים שממנה יצאנו עם התח"ת תונים למטה, שזה לא יאומן. ואם תשאלו אותי — זה גם הזכיר לי את תופעת הפרשנים בטלוויזיה במלחמה הנוכחית, שגם ממנה עוד לא ברור איך נצא.

בקיצור: זה שכל פרשני הספורט או כל פרשני הצבא אומרים משהו, מיד גורם לאחד כמוני לחשוב שלוש פעמים לפני שהוא מאמין, ולהוולט פעם אחת שלא.

הגורם השני שגרם לכולם לחשוב ש"ברזיל היא מייודע-מה והגביע הוא כבר אצלה בכיס הקטן, זו צורת המישחק שלה. אני לא מכחיש. ברזיל שיחקה יפה מאוד, דגש על היפה. לא חזק מאוד, ולא מהר מאוד, לפה יעיל מאוד, ולא תכליתי מאוד. יפה מאוד היא שיחקה, וזה הזכיר לי את נעורי, כשעוד הייתי אוהד כדורגל אמיתי, והייתי משחק מגן שמאלי בנבחרת הכיתה והולך לראות את מכבי-חיפה.

מי הוא מי

שר-ההגנה זינברגר בכסל

שיאמין, אבל איך נוכל לשכוח את מערכת-היחסים העדינה, שבמיסגרתה ה"ביא מר שריר לוועד-הכספים של הכנסת אחד מנערי איזנברג, כדי לעזור לו לשמור על ענייניו המעניינים בבורסה? או סגן-שר-האוצר, חיים קופמן, ועם-קיו המסועפים, או גם שגריר ישראל בווינגטון, מר משה ארנס, ועיסקי-הנשק שלו, או מר שמחה ארליך והאופ-טיקות שלו, ואפשר עוד להזכיר את שר-הביטחון, מר אריאל שרון, והחווה שלו, ובטח ברר לי איזה שם או שניים. אז מה שאני רוצה לשאול הוא זה: אם יש השפעה לחברת, "בכסל" על מדיניות-ההגנה ומדיניות-החוץ של ארצות-הברית, ממה מושפעות מדיניות-החוץ ומדיניות-הביטחון של ישראל? אני לא מבקש תשובה. ממילא לא אקבל.

תושפע, קרוב לוודאי, מהקשרים בינם ובין החברות האלה. כך קרה גם הפעם, עם המינוי של ג'ורג' סולץ. פיתאום נזכרו אצלנו שמר סולץ דנו, כמו גם הרשע הידוע כספר ווינברגר, שר-ההגנה, היו מנהלים חשויים בחברת "בכסל" הענקית. כותרות עצומות קיבל העניין הזה בעיתונים. כו"ר תרת קטנה בהרבה קיבלה הידיעה ה"מעניינת ששר-החוץ היוצא וידיד ישראל הידוע, הנג'ל בדימוס אלכסנדר הייג, זכה לקבל בשנת כהונתו מיליון דולר מאיזו חברת-נשק גדולה באמריקה. מה דעתכם? אולי אלכס היה בעד המילחמה בלבנון בגלל חברת-הנשק הזאת לא התנגדה במיוחד לרווחים שתעשה על דמנו הנשפך כמים?

אבל כל העניינים הפנימיים האלה של אמריקה הרחוקה מעניינים אותי הרבה פחות ממה שקורה אצלנו. חבן לא אבין איך דבר שהוא פוייה באמריקה, אצלנו הוא בסדר ואין פוצה פה ושורק בזו. הנה, למשל, השר יעקב מרדור. "רסקו" אמנם אינה "בכסל", וגם "אט" לנטיק" ו"מבע" ו"מבט" אינו "בכסל", אבל ישראל גם אינה אמריקה. אז אם שולך-איתי-זינברגר זה פוייה, מה זה השר מרדור ועסקיו?

ואו השר אברהם שריר. אמנם, בזמן האחרון הוא מנסה לעשות כל מיני הטעיות, כאילו שהוא כבר לא חבר של המיליארדר איזנברג ונערי, ומי שרוצה

מה שהכי אני אוהב זה כל הפרשנים שמסבירים לנו איזה זוועה זה שם ב"מימשל האמריקאי, כאשר ממנים שרים שהם נציגים של אינטרסים כלכליים אדירים. אין צורך לומר שהדבר הזה קורה כאשר אותם שרים מייצגים חברות ענק שיש להן עסקים עם הערבים, ויש מקום לחשש שהמדיניות של אותם שרים

שר-על מרדור רסקו

מילחמה שהיא שלום

כל הזמן באים החברים הטובים שלי ו"אומרים לי: מה אתה משמיץ כל הזמן? למה אתה צוחק על כולם? אין אנשים שאתה מעריך? אין אנשים שאתה מכבד? אין אנשים שאתה אוהב? אין שום דבר חיובי במדינה הזאת?" יש.

הנה, למשל, אני מאוד אוהב אנשים ש"אוהבים שלום. אבל חושבים שאי-אפשר לעשות שלום עם הפלסטינים. וזכותם. ואני גם מאוד מעריך אנשים שחושבים שלא יתכן לעשות שלום במיורח התיכון בלי להשלים עם הפלסטינים. אבל התנאים לא כשרים לכך עכשיו. תנאים צריכים להיות כשרים.

אני גם מאוד מכבד אנשים שסבורים שצריך עכשיו שלום עם הפלסטינים. אבל למרבית הצער אי-אפשר לעשות שלום עם מי שמייצג את הפלסטינים. אותם אני ממש מבין.

אני גם כמעט מעריך אנשים שחושבים שדווקא יש מי שמייצג את הפלסטינים, ו"צריך לדבר איתם. אבל לא עכשיו, למה דווקא עכשיו?

יש לי יראת-כבוד עמוקה כלפי אנשים שחושבים שצריך לדבר דווקא עכשיו עם נציגי הפלסטינים. רק שיתגלחו. יכנעו. ייחללו על האדמה וילקקו את נעלינו המאור בקות מעפר הקרבות. למה לא. בעצם? והכיתה אני אוהב. מעריך. מכבד ומ"עריך את האנשים שסבורים שצריך לדבר עם הפלסטינים ולעשות עימם שלום עכ"שיו. ובאותו זמן הם נהנים-סובלים מהל-חיצה האיטית על ההדק, מטיוח התותחים וממראה הקליעות המדייקות. הקליעים הפוגעים יפה והדם הניתז במילחמה שהיא שלום.

נסים ונפלאות

הכותרת בעיתון מבשרת לנו שהרמט"כ"ל שלנו, רפאל איתן, ניצל בנס פעמיים תוך שבוע. פעם אחת. בראשית השבוע. הוא ביקר בעמדה של צה"ל במיורח ביי"רות. וכמה דקות אחר-כך נפל שם פגז והרג חייל של צה"ל. בפעם השניה נסע הרמט"כ"ל בכביש ביירות-דמשק, כמה דקות

פעמיים תוך שבוע ניצל רפול בנס

עוזב נמדה דקות ספורות לפני שנפגעה בפגז, ועבר במקום בו הותקף כוח צה"ל ממארב מחבלים

מאת י"ס ב"י, כתב "ידיעות אחרונות" — צה"ל במיורח בייירות, דקות

"ידיעות אחרונות" 15.7.1982

לפני שכוח של צה"ל הותקף מהמארב ו"שישה חיילים נפצעו. בעצם זה הכל. מה צריך לומר יותר מ"זה? הנס שקרה לרמט"כ"ל שלנו, אותו נס עצמו, לא קרה לחייל שנהרג ולשישה

המון אנשים קטנים

השתתפו בהפגנת שלום עכשיו באותה כיכר. "על מטר מרובע אפשר, בצפיפות, להעמיד שלושה וחצי אנשים. אי-אפשר יותר, גם אם יעמדו כתף אל כתף." הידיעה כהן. נראה שמי שאירגן את ההפגנה התו-מת במילחמה, בבנין, בשרון ובבורג יודע עם מי יש לו עסק, כשהוא מודיע כי בהפגנה שנערכה בשבת היו רבע מיליון אנשים. מארגני ההפגנה סבורים כי גודל ממוצע של מפגין בעד המילחמה שווה ל-12% בממוצע מגודל ממוצע של מפגין נגד המילחמה! ואולי הוחלט בעיריה להרחיב את כיכר-מלכי-ישראל פי תשע לכבוד ההפ-גנה? אצלנו הכל יכול להיות.

אני לא רוצה להשוות, אבל משהו אצל הברזילאים הזכיר לי את מכבי חיפה בתקופת הזהור שלה, עם אלמני ומנצ'ל, הלד ושטילו הגדול. נו, ומתי ראיתם את מכבי-חיפה ל"קחת אליפות?"